

μυαλού αυτού του γερού, όσο κανένα άλλο; Έπειτα, ποσες στενοχώριες, πόσα βάσανα μέσ στη μέση των ακαμάτηδων και χοντροκέφαλων μαύρων! Πόσες; άνηχίες τις μακρές ημέρες, όταν αρχίζουν τα καρβάνια να περνούνε την ξερή! Τις φορτωμένες γκαμήλες και τις μουλές, που φέρνουν μια περιουσία, τις έχουν έμπιστευτή στη φύλαξη και στη διεύθυνση του Άράπη, που έχει αναλάβει τη μεταφορά. Χίλιοι κίνδυνοι παραμονεύουν στις μοναξιές του δρόμου. Έξόν από τις βροχές και τους ανέμους είναι και τ' άγρια θεριά, τα λιοντάρια κ' οι πάνθηρες* είναι πρό πάντων οι Μπεντουίνοι, φυλές πλανώμενες και κακούργικες, οι Νταγκαλί και οι Σομαλί... Κ' ενώ το καρβάνι προχωρεί άργά κατά τη θάλασσα, ό άφέντης, ό έμπορος, μένοντας στο πρακτορείό του για ό κάμη καινούργιες συναλλαγές, για να συγκεντρώσει τα είδη μιās νέας αποστολής, συλλογίζεται με τρόπο ότι ό καρπός του γιγαντένιου κόπου του κινδυνεύει κάθε στιγμή της μέρας και της νύχτας να χαθή όριστικά. Νοιώθει τό μυαλό του να βρίσκεται σε άγωνία και τόν πυρετό να κυριεύη τό κορμί του. Από νύχτα σε νύχτα τό μαλιά του άσπρίζουν. Λογαριάζει τό δρόμο που έκαμαν κ' εκείνον που μένει να κάνουν, ενώ ή άνησυχία τόν τρώει. Και τό μαρτύριο αυτό θά κρατήσει ένα όλάκαιρο μήνα, καιρός που χρειάζεται, τό λιγώτερο, για τό πάει κ' έλα της άποστολής.

(*Έχει συνέχεια)

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΡΕΜΠΩ
(Μετάφρ. Ήλ. Β.)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

«La vie sera peut-être très brève pour toi».

Μήνυμα μουστείλε σκληρό
ή άγαπητικιά μου
πώς θά με βρούν ταχειά νεκρό
στην πόρτα τη δικιά μου!

Φέρτε βιολιά, φέρτε κρασί,
φέρτε γλυκά καρύδια
κράχτε τη Χαΐδω από καρσί
μέ τα γραμμένα φρυδία.

Δόστε της στα χέρια ντέφι
κι' άς άρχίση τό χορό.
Θέλω άπόψε νάχω κέφι
που τό χάρο καρτερώ.

Άχ, σπάσ'στα Χαΐδω γλέντησε!
έλα στην άγκαλιά μου,
γύρε κοντά μου μέθυσε
και πάρε τα φιλιά μου.

Ταχειά σα μ' εύρη την αύγη
τό βόλι ή τό μαχαίρι
σύ θά μου γειάνης την πληγή
σένα θά κάνω ταίρι.

Δ. ΙΚΑΡΟΣ

Σ' ΕΝΑΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΤΑΦΟ

Βρέθηκα σ' ένα τάφο άκουμπισμένη,
Σά να μ' είχε στον τάφο άπάνω σήσει,
Γιατί έλειπε τό μαύρο κυπαρίσσι,
Νά ίσκιώσω μιά γυναίκα πεθαμένη
Σά να μ' είχε στο κοιμητήρι φέρε
Ένα, και γώ δέν ξέρω ποιό, ένα χέρι
Έσά να είμουν μαρμαρωμένη ή θλίψη
Που είχε στον τάφο ξεχαστεί και σκύβει
Έσά να είμουν στην πέτρα σκαλιστή
Της ίδιας της γυναίκας ζωγραφιά
Που ήταν θαμένη εκεί.

Έτσι λησμονημένη θλιβερά
Έτσι μπορούσα να φανώ στο μάτι
Του βιαστικού διαβάτη
Που θά περνούσε από τόν τάφο εκεί.

Μά κι' αν ό πόνος κάποτε με μαρμαρώνει
Και σαν τό δέντρο κάποια σκέψη αν με ζιζώνει
Σε κάποιο πόθο, σα σε όλόβαδη μιά γη
Έγώ δέν είμαι πέτρα ούτε δεντρί.
Έγώ είμαι μιά φτωχούλα κόρη, μιά ψυχή
Που δε γνωρίζω και γώ πώς, μιά μέρα
Ό ήλιος βασίλεβε στο κοιμητήρι πέρα,
Και βρέθηκα στον τάφο όλουρητή
Μιάς γυναίκας, μιās ξένης,
Ποιός ξέρε ποιās καρδιάς έντυχημένης
Που της έσβυσε ό χάρος τη χαρά,
Έ ποιās ζωής δυστυχημένης, που ή χτυπιά
Έ σώστρα ή ευεργέτρα του θανάτου
Την άνάπαυε μιά για πάντα κάτω
Στη σπλαχνική του άπέραντη νυχτιά

Και του τάφου τό χώμα ήταν έγρό
Σαν από τη βροχή σαν από κλάμα
Κι' ένα μπουνκέττο μοσκοβοληστό
Ριχμένο εκεί σαν όρφανής άγάπης τάμα.

Άπ' τό μπουνκέττο ένα λουλουδι πήρα
Τόκρωσα σα να μου ήταν προσφερό
Άπό ενός άλλου κόσμου κάποια Μοΐρα
Σαν άρραβώνα στο δικό μου ζιζικό.

Σαν άρραβώνα του γαμπρού που μιαν ημέρα
Θά μ' οδηγήση νύφη του έδώ πέρα
Και στης ξένης τόν τάφο άκουμπισμένη
Του τάφου τάνθη πότισα με τα δάκρυνά μου
Κι' έκλαπα.. κιέκλαπα.. Τι τάχα με προσμένει;
Σπουδή τόν πόνο έχυσε καρδιά μου
Στο βωμό του θανάτου; Ποιά αίτία
Πέστε μου να ήταν τών δακρύνων μου ή πηγή;
Καμμιά θύμηση νέα; καμμιά πληγή
Ποιό μήνυμα; ποιά προσητεία;

ΛΙΛΗ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ό «Νουμάς» αναγγέλλει και κώνει κάθε νέο βιβίο, που δύο αντίτυπά του θά σταλούν στα γραφείά του. Άμα σταλή ένα αντίτυπο θά τό άναγγέλλη μόνο.